

Vivian den Hollander

Spekkie en Sproet en de verdwenen kaketoe

Met illustraties van Juliette de Wit

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Camping Duinrust

‘Gaan we hier kamperen?’ Sproet kijkt naar het bord waarvoor ze zijn gestopt. ‘Camping Duinrust,’ leest hij. ‘Nou, dat klinkt wel een beetje saai.’

‘Saai?’ Zijn vader schudt zijn hoofd. ‘Welnee, het is hier juist heerlijk. Ik ken niet één camping die zo mooi en rustig in de duinen ligt als deze.’

Hij stapt uit en meldt zich in het kantoortje bij de ingang.

Sproet blijft achter in de auto, samen met Spekkie. Zij is zijn beste vriendin. Eigenlijk heet ze Marloes. Maar omdat ze altijd spekkies snoept, noemt iedereen haar Spekkie.

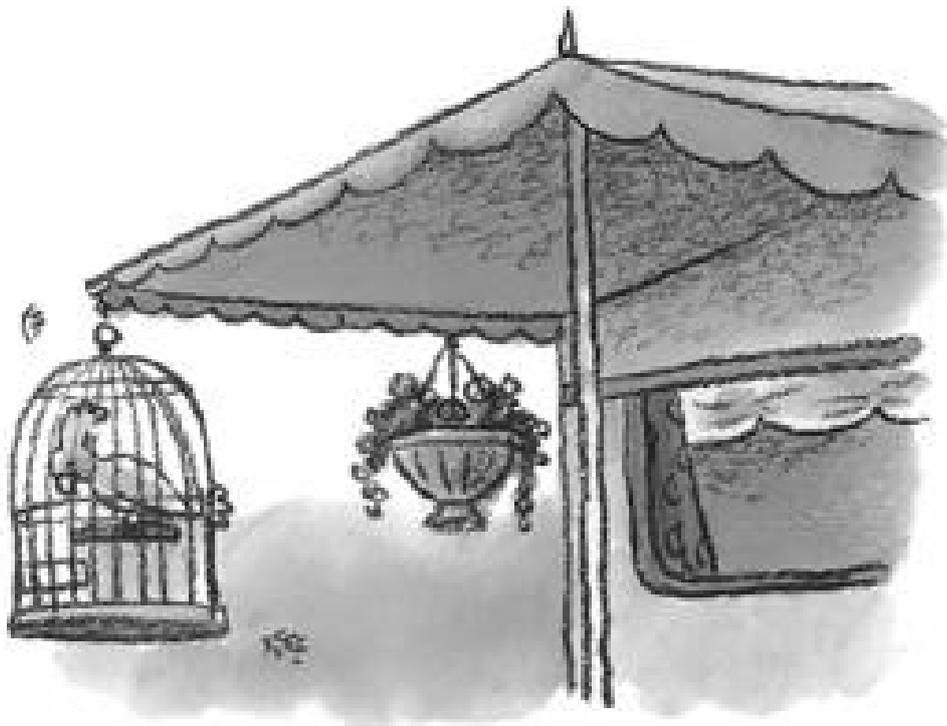
Met zijn drieën gaan ze een paar dagen kamperen.

Daan, de vader van Sproet, heeft het plan bedacht. Hij wil graag een keer gaan zeevissen. En toen Sproets moeder een week op reis moest voor haar werk, had hij gezegd: ‘Nou Sproet, dan gaan wij een

weekje kamperen. Wie mag er mee?’
Daar had Sproet niet lang over hoeven
nadenken. Spekkie natuurlijk!
Hij kijkt haar vragend aan: ‘Lijkt het jou hier
leuk?’
Ze knikt. ‘Heel leuk zelfs!’ Ze stopt een
spekkie in haar mond en haalt haar
opschrijfboekje uit haar rugtas.
Sproet kent dat boekje wel. Zijn vriendin
schrijft er altijd alles in op. Altijd wil ze
speurder spelen. Dat is ze deze vakantie toch
niet van plan? Hij doet daar in ieder geval
niet aan mee. Hij wil vliegeren, kuilen
graven en zwemmen. Maar speuren? Nee!
Daar komt zijn vader weer aan.
‘Is er plek?’
‘Ja. We mogen zelf kiezen waar we gaan
staan.’
Daan rijdt langzaam over het terrein. De zon
schijnt en veel mensen zitten al buiten voor
hun tent.
Spekkie kijkt nieuwsgierig rond. ‘Gezellig,
zo’n camping. Jammer dat mijn moeder niet
van kamperen houdt.’
‘Waarom eigenlijk niet?’ vraagt Sproet.
‘Zij vindt een tent te koud. Dat komt omdat

ze gewend is aan de warme zon van Curaçao.’
Spekkie grinnikt en wijst naar een grote
caravan vlak bij de ingang. Er hangen
gekleurde gordijntjes voor de ramen. En de
caravan heeft een grote luifel.
‘Volgens mij zag ik daar een kooi met een
papegaai. En zie je dat kleine tentje?’

‘Klein?’ Sproet stoot haar plagend aan. ‘Die
van mij is nog veel kleiner. Pas maar op! Als
je te veel spekkies eet, pas jij er straks niet
meer in.’

Hij kriebelt Spekkie in haar zij en wil de zak
met spekkies uit haar rugtas trekken.

Maar dan rijden ze langs een speelveld met klimtoestellen. Er staan ook een paar grote tafels.

‘Yes!’ juicht Sproet. ‘Je kunt hier ook pingpongen! Je hebt gelijk, pap. Volgens mij is het op camping Duinrust hartstikke leuk.’

